

Cesta

Díl čtvrtý: Pod padajícím nebem, část 4

Martin Štefko

Copyright © Martin Štefko, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Co už máme za sebou

Manažer, Zpěvačka, Blondýna a jejich Řidič se společně vydali na Cestu v Cadillacu DeVille (světle modrá brava, rok výroby 1966). Hned první den jejich výjezdu je čekala velká zkouška. Došlo k neskutečné události. Na nebi se objevilo několik ptáků, aby byli následováni milióny. Temná nebeská vlna zaplavila celý svět a zdálo se, že Cesta naší čtveřice brzy skončí, že budou pohlceni opeřenou masou. Jejich vůz však vydržel první nátlak a z nezáviděníhodné situace se dostali díky Neznámému. Kdo je vlastně ten Neznámý? Zatím nevíme, ale podle všeho ví trochu víc, než trojice, kterou Řidič veze za tajemným cílem. Ani Řidič ještě neřekl všechno, co by mohl a co by možná měl. Cesta pokračovala, ale ne příliš šťastně. Díky Řidičově nepozornosti srazili srnu s tváří Mahátmu Gándhího. Bylo na čase, aby rozbili tábor a trochu se navečeřeli. Následuje seznamování jednotlivých postav a objevování toho, jestli mají něco společného.

Čtvrtý díl právě začíná.

Předchozí díly si můžete stáhnout na těchto adresách:

První díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/08/cesta-001.pdf>

Druhý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/10/cesta-002.pdf>

Třetí díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/11/cesta-003.pdf>

Cesta

Díl čtvrtý: Pod padajícím nebem, část 4

Martin Štefko

Blondýna se odmítla večere zúčastnit. Kromě toho, že v ní pohled na opékající se notně obranou mrtvolu vyvolával neustále pocity zvracení, špatně se jí dělalo i ze zápachu, který maso vydávalo. Manažer by to označil za krásnou vůni, kterou dokázal člověk povýšit na umění, ale nehádal se s ní. Špatný žaludek prostě nesl hůř tu vůni, která vznikala, když se opékalo maso a tuk odkapával a škvařil se na hořícím dřevu a uhlících. Jak by řekla Manažerova matka, kdyby ještě žila, tahle slečinka je pěkná fajnovka.

Blondýna odešla daleko od provizorního tábora, který Manažer za pomoci Řidiče rozbil asi dvacet metrů od Cadillacu DeVille. Chtěla mít klid, necítit ten smrad a konečně si sundat ty pitomé boty, které si vzala na cestu. Mohla si říkat, co se jí zachtělo, přesvědčovat se o tom, jaká je paráda mít boty s vysokým podpatkem, ale lhala by sama sobě. Španělský výrobce sice hlásal, že i s vysokým podpatkem se chodí jako v bavlnce, ale jeho evropské kořeny se rozhodně nezapřely.

Místo, kde nakonec rozložila svůj provizorní tábor – sebe a své dvě botky – skýtalo příjemnou útěchu. Mohla by trochu hazardovat s pojmy a nazvat kaluž jezírkem, ale stačilo to na to, aby se jí v něm ztratily nohy až po kotníky. Voda příjemně chladila a všechna rudá místa, která se přece jen ještě nestačila proměnit v puchýře, dostávala zaslouženou kúru.

„Vždyť jsem ve vás chodila jenom chvíli!“ vyčetla botám uraženě. Mrštila by s nimi, kdyby jí v hlavě neustále neblíkala červeně cenovka. Navíc je to značka. Takové botičky, to už je luxus. Hned se pozná, že na to má a že v dnešním světě něco znamená. Jestli ji každý nepozná podle tváře, i když se nedávno objevila na plakátech v celonárodní a velmi odvážné reklamě na vyšetření děložního čípku, rozhodně si podle bot uvědomí, že proti němu nestojí jenom hloupá blondýna, ale holka, co si to uměla v životě srovnat. Na tom přece záleželo. Když se na ní podíval muž, pochopil, že před sebou má krásnou ženu, která o sebe dbá. Když si jí prohlížela žena, bude moct puknout závistí, anebo jí mrknutím oka či povytaženým obočím dá najevo, že přesně ví, co všechno stálo zatím, aby si tyhle botičky nazula. Nyní se však jako větší odměna jevílo jejich zutí.

„Jste v pořádku?“

Blondýna nadskočila, jak se lekla. Neslyšela ho přicházet. Přikradl se k ní doslova jako duch, což na hrubém povrchu vyžadovalo hodně schopného člověka.

„Promiňte, nechtěl jsem...“ omlouval se Řidič.

„Ne, to je v pořádku,“ ujistila ho Blondýna. „Chcete si sednout?“ ukázala mu na kámen, na kterém sama seděla.

„Ja-jasně, proč ne?“ snažil se Řidič zachovat naprosto pohodový výraz. „Jak vám je?“

„Jde to,“ odvětila Blondýna. „Jen... prostě...“

„Ten zápach?“ nadhodil Řidič.

„Prostě to nemám ráda.“

„Nejíte maso?“

„Moc ne. Jsem vegetariánka. Dávám si jenom rybu nebo kuře, ale to se vlastně nepočítá. Vlastně jsem veganka. Mléko nepiju, ani vejce nejím. Ale to hlavně proto, že to něco dělá se srdcem. To jsem si někde přečetla.“

„Hm,“ zamručel Řidič, protože vlastně nevěděl, co by měl na podobné vyznání říct. „Já jsem hodně na maso. Bez masa bych asi nepřežil.“

„To já jo. Se na mě podívejte. Maso nejím a přitom vypadám dost dobře.“

„No jo, vypadáte! O tom žádná...“

„Vždyť jste se na mě ani nepodíval! Musíte se na mě přece podívat, abyste něco takového mohl říct.“

Řidič si povzdechl. Co mu jiného zbývalo, než se podívat? Na odhalená stehna, krásné nohy s chodidly potopenými ve vodě. Jako kdyby je hladina proměnila v ještě krásnější. Její ploché břicho, obrovská ňadra s hroty naběhnutých bradavek. Voda hodně chladila. Hebký

krk a obličej, který by si zasloužil zvěčnit na obálkách všech magazínů po zemi. I těch zahradnických.

„Jste krásná.“

Blondýna se rozverně usmála a šťouchla Řidiče do ramene prstem. „I vy svůdníku. To se přece dívkám takhle neříká.“

„Promiňte, nechtěl jsem...“

„Ale no tak, já vás jenom škádlím.“

„Aha...“ Řidič se zarděl.

„Vy jste nějaký moc upjatý, ne? Musíte se trochu uvolnit,“ řekla a začala jej lehce hladit po koleni.

„Co to...“ lekl se Řidič.

„Já jsem si všimla, jak se na mě koukáte přes zpětný zrcátko. Líbím se vám.“

„Ale já přece... Ne, to... Já...“

„To přece nevádí,“ uklidňovala ho Blondýna. „Mně to vůbec nevádí. Líbíte se mi taky. Jste takový... silný. Asi je to od toho, jak musíte točit tím volantem, pořád. A nemáte nadváhu. To je u mužů skoro až vzácný. Většina těch, co znám, teda kromě spolupracovníků, však víte, tak většina z nich už má bříska. Není to nic pěkného, ale zase mají hodně peněz. Je hezké vidět muže ve vašem věku, který má tak pěkné tělo. Aspoň pokud můžu soudit podle prvního pohledu.“

„Ehm, no, děkuju. Asi.“

„To ne, to nemusíte. Je hezký, když si tohle lidi řeknou,“ dělila se Blondýna dál o své myšlenky a nepřestávala Řidiče hladit po noze. „Měli bychom si víc říkat pěkné věci. Život je pak hned hezčí, než když se na sebe jenom mračíme, nemyslíte?“

„Jo, to určitě.“ Řidič se začínal potit.

„Uklidněte se trochu,“ popíchl jej znovu Blondýna. „Nepřišel jste přece jenom tak, pokecat si, ne?“

„Ne, to asi ne,“ připustil Řidič.

„Chcete ho vykouřit?“ zeptala se Blondýna.

„Cože?!“ vytřeštil Řidič oči.

Mezitím.

„Co to máte v ruce?“ Zpěvačka se konečně rozhodla, že vyjde z auta a přidá se k ostatním u ohně. Zjistila, že na ni čeká pouze Manažer. Nevěděla, jestli má být ráda, nebo by se raději měla vrátit zpátky.

„Chcete si zakouřit?“ odpověděl Manažer otázkou.

„Máte ještě nějaké cigarety?“

Manažer sáhnul do náprsní kapsy svého sáka a vytáhl krabičku z měkkého papíru, poměrně ohmatanou, z které vyklepal jednu cigaretu. Zpěvačka se po ní natáhla, vzala ji mezi prsty a čekala.

„Připalte si o plameny,“ informoval jí Manažer věcně a zastrčil balíček zpátky do kapsy. Sám si žádnou cigaretu nevzal.

„Jak někde na venkově,“ povzdechla si Zpěvačka a naklonila se pro větev, která v ohni ležela. Její špička planula, a tak si zapálila.

„Díky,“ pronesla kysele.

„Není zač,“ ignoroval Manažer sarkasmus v jejím hlase. „Od zpěvačky bych čekal, že si nebude hlas kazit kouřem.“

„Nekouřím často, ale jednou za čas si dám.“

„To mě napadlo.“

„Jak vás to mohlo napadnout.“

„Nemáte zažloutlé prsty.“

„Kdybych nekouřila každý den krabičku, možná by mi ani nezažloutly.“

„Možná, ale určitě byste pořád neměla takový hlas.“

Zpěvačka se spokojeně usmála. „Líbil se vám můj zpěv?“

Manažer udělal jedinou věc, kterou nečekala. Neodpověděl jí. Místo toho vzal nůž a ukrojil kus masa ze srny, která už svůj druh připomínala skutečně jen velmi vzdáleně. Stažená z kůže vypadala jako něco, co dopadlo na řeznický stůl a má skončit naporcované v chladničce.

„Dáte si?“ nabídl jí kus masa.

„Zatím ne. Budu potřebovat víc než jednu cigaretu, abych tohle maso zkusila.“

„To přijde,“ ujistil ji Manažer.

„Vy si myslíte, jak jste chytrý, co?“ potáhla Zpěvačka z cigarety a vyfoukla pořádný oblak kouře.

„Manažer s ledovým klidem odpověděl: „Já si to nemyslím. Tak to prostě je.“

„Jste chytrý?“

„To jsem. Tak to prostě je,“ zopakoval klidně.

„Kde jste se tím nakazil?“

Manažer se zakousl do kusu masa, který si položil na právě ukrojený krajíc.

„Odkud máte chleba?“ zeptala se Zpěvačka a dál potahovala, pomalu a ležerně.

„Z kufru auta,“ nerozváděl Manažer svou odpověď.

„Dejte mi kus.“

„Chcete i maso?“

Zpěvačka se na něj podívala, jestli si dělá srandu. Nedokázala to poznat. „Ne, díky, ještě jsem nedospěla do bodu, kdy jsem schopna být jenom sáhnout na maso, které pochází ze srny, co měla obličej.“

„Měla, dobré použití minulého času. Stejně je tohle naprosto neracionální lidské chování.“

„Co máte na mysli?“

„Že odmítáte jíst maso z tak povrchního důvodu. Co kdybyste už týden nic neměla? Co kdybyste doslova umírala hlady? Také se budete na tohle sousto dívat stejně? Nebudete mít zájem, protože to zvíře mělo tvář?“

„Ne, pravděpodobně ne,“ přiznala Zpěvačka klidně.

„To je přesně ono. Dejte tomu jméno, mějte k tomu nějaký vztah a najednou se z toho stává problém.“

„Co tím chcete říct?“

„Kdybyste měla prase, které byste vychovávala, dala byste mu jméno, starala se o něj líp než o jiná prasata, mluvila byste k němu, najednou je jeho zabití problém, protože je to přece to vaše prasátko, je to Ismael, a to je přece škoda zabít. Jenže je to pořád prase, nic jiného. Vepřové maso.“

„Kdo by dal praseti jméno Ismael?“

„Židové jsou prasata. Sedí to. Bůh poslouchá i prasata.“

„Předsudky? Od vás?“

„Každý má předsudky, jen nesmí zkazit úsudek.“

„Rozumím. Takže jíst zvířata se jmény, to je normální, ale jednat s Židy jako s prasaty...“

„To jsme se asi nepochopili. Nic takového jsem neřekl. Co si o nich myslím, to není to, jak se k nim chovám. Lidé, všichni nerozdílně, si zaslouží stejné jednání, jenom je nutné ho přizpůsobit situaci a záměru.“

„Prozrazujete mi svoje tajemství?“

„Jenom rada do života. Snad budete mít dost času, abyste jí užila.“

Zpěvačka těžce vzdychla. „Vy jste vážně hovořilo, co?“

„Přistižen při činu. Nepotřebuju, aby mě lidé milovali, potřebuju, aby se mi příliš nepletli do cesty.“

„Máte přátele?“

„A kolik jich máte vy?“ odpověděl Manažer otázkou.

Rozhostilo se ticho, které narušovalo pouze praskání dřeva v plamenech a drobné připomínky toho, že posedávají v přírodě. Cvrčci, malí ptáci, kojoti. Příroda se ozývala pořád, ale jenom vzdáleně, nic, co by je mělo příliš obtěžovat. Očekávali klidnou noc.

„Díky za to, co jste udělal,“ pronesla Zpěvačka zničehonic.

„Co čekáte, že vám na to řeknu?“

„Chtěla jsem jenom poděkovat.“

„Jak myslíte. Nepochybuju o tom, že teď ve mně hledáte nějakého mírotvůrce, který se jenom schovává za svini, co je na všechny hnusná.“

„A není to tak?“ usmívala se Zpěvačka, což jí dělalo o dobrých pět let mladší. Díky vlasům obarveným na blond neměla problém vypadat lépe, než jak se skutečně cítila.

„Třeba jsem to udělal jenom proto, abych měl konečně klid.“

„Jak chcete,“ prohodila Zpěvačka a típla cigaretu do písku. Vajgl odhodila do ohně, kde pomalu vzplál a shořel.

„Dneska bude klidná noc.“

„Takže si pořád povídáme?“ píchl Manažer klackem do ohně. „Už jsem myslel, že to máme za sebou.“

„Nejste přátelský člověk. Nevím, co jsem si myslela.“

„Vážně, to by mě zajímalo, co jste si myslela? Že kvůli té písničce jsou z nás najednou přátelé? Velcí kamarádi, co si budou Cestou rozumět? Jsem vám sice nejbliž věkem, ale to neznamená, že si to tady teď rozdáme. Prostě můžeme sedět, dívat se na sebe, nebo ještě líp na tuhle krásnou bezútesnou krajinu, dokud je nějaké světlo, anebo můžeme pořád mluvit a jediné, co z toho vzejde, je fakt, že budete pořádně nasraná, o čemž jsem, tomu věřte, silně přesvědčený. Zjistil jsem – a vy už určitě taky – že pokud chci, tak dokážu lidi nasrat neskutelným způsobem. A někdy vlastně ani nechci. Tak si vyberte.“

Zpěvačka se zvedla a řekla: „Jste debil.“

„Nejste první, kdo mi to říká. Nebudete poslední.“

„Jděte do háje.“

„A kam jdete vy?“

„Co je vám sakra po tom?“ utrhla se na něj Zpěvačka.

„Vidíte, jenom chvíle se mnou a nálada se vám z povznesené změnila na pořádně vytočenou. Jsem v tom vážně dobrý.“

„Jste na sebe pyšný?“

„V tomhle směru? Záleží.“

„Běžte do háje,“ otočila se k odchodu.

„Nechcete ještě chleba?“ zeptal se Manažer. „Člověk by neměl být hladový.“

„Jste příšerný. Dejte mi ještě jeden.“

Manažer jí ho podal a Zpěvačka si dala hodně záležet na tom, aby se jejich ruce nedotkli. „Není zač,“ řekl Manažer.

Zpěvačka odešla. Manažer se zatím natáhl k pečícímu se masu a pomocí nože a vidličky odřízl další plátek. Ruku s vidličkou natáhl směrem, kterým Zpěvačka odešla a jímž se právě vracela.

Maso si vzala. „Jste vážně nesnesitelný.“

Manažer jí pokynul, jako kdyby ledabyle salutoval, otočil se k ní zády a už se o nikoho ze své malé skupiny nezajímal. Rozhodl se, že se chce uzavřít ve svém světě, alespoň na chvíli, a nenechat se vyrušovat nikým a ničím.

Hlavně měl hlad a chtěl se v klidu a pořádně najíst.

Mezitím.

Řidič seděl, hlavu mezi kolena a ryl prstem do písku. „Je mi to líto,“ pronesl tak, že ho Blondýna skoro neslyšela.

„Ale to přece nevádí,“ snažila se o veselý tón, ale stejně zněla jako šašek na pohřbu. „Já tomu rozumím. Jenom jsem si špatně...“

„Nebudeme už o tom raději mluvit, ano?“ pokusil se o vlastní záchranu. Rozhodně netoužil mluvit o tom, co je přivedlo do stavu, kdy se jí on nebyl schopný podívat do očí a doufal, že se třeba na místě propadne. Vůbec by mu nevádílo, kdyby teď přiletěli ptáci a prostě ho odnesli někam do teplých krajů. Nebo i do studených. Pak by ho z velké výšky pustili rovnou na tvrdou zem.

„Kam máme namířeno dál?“ zeptala se Blondýna se zájmem. Vlastně ani zájem nehrála.

Řidič se zamyslel, ale ne proto, že by si nemohl vzpomenout, ale proto, že si potřeboval utřídit myšlenky. Právě se stalo něco, co rozhodně nečekal. Určitě ne první den jejich společné cesty. Věděl, že před sebou mají velmi dlouhou štreku, která hned tak neskončí, ale že už první den budou rozkrývat svoje karty... Ne, to by ho ani na chvíli nenapadlo. „Naše další zastávka bude benzínka.“

„Benzínka? O té už jste něco říkali, ne?“ vzpomínala Blondýna. „Mají tam záchody? A sprchu? A obchod? Potřebovala bych si něco koupit.“

„Podprsenku?“ zeptal se s úsměvem.

Rozhostilo se hrobové ticho. Blondýniny nohy náhle zašplouchaly ve vodě. Oba se rozesmáli. Smály se tak dlouho, až Řidiči začaly téct slzy. „Tohle... tohle jsem ani... nevím proč jsem to řekl.“ Slova se z něj drala těžko, ale cítil, jak z něj vyprchává napětí, jak se uvolňuje. Najednou tam v pustinách seděl mnohem uvolněnější než, když za Blondýnou přišel a přisedl si.

„Tu bych si taky mohla koupit, to je pravda. V tomhle oblečení...“ Zatahala se za vršek šatů, takže prsa měla co dělat, aby zůstala na místě. „V tom se prostě nedá chodit. Tady je to nepohodlný. A ještě chvíli pojedem, ne?“

„Chvíli? Minimálně dlouhou chvíli,“ pokýval Řidič hlavou. „Ale nevím, jestli na benzince najdete, co potřebujete.“

„Proč?“

„Je to taková ta stará, trochu zapadlá. Není na ní nic moc... moderního. Pochybuju, že tam na vás bude něco, co by se vám mohlo líbit.“

„Myslíte, že by mi to neslušelo?“ posmutněla Blondýna. Spodní ret se jí shrnul, takže vypadala jako roztomilá holčička, která je káraná za něco, co si myslí, že neprovedla.

„Vám? Vám by slušelo cokoli,“ zvolal Řidič tak hlasitě, že vylekal nedaleko sedící sluku, která zamávala křídly a neochotně se zvedla do vzduchu. Uletěla jen několik málo metrů a plácla sebou o zem.

„Ale prosím vás,“ strčila Blondýna do Řidičova ramene. Otřeli se o sebe jako dva nejistí mladí lidé, kteří se teprve poznávají a neví, jak na to mají jít, i když oba to mají hluboko zakódované ve svém genomu.

„Máme nějaké jídlo?“ zeptala se Blondýna.

„Ten protiva pitomý dělá toho srnce.“

„Blé,“ otrásla se Blondýna. „Na to nesáhnu.“

„Pravda, vždyť jste vegetariánka.“

„Veganka. A navíc to mělo obličej,“ zavýskla Blondýna. „To bych radši nejedla, než jíst něco s obličejem. A tohle rozhodně není kuřecí.“

„Je tam chléb. Je dobrý,“ navrhl Řidič. „Ještě moc neokoral.“

„Ten bych si dala,“ připustila Blondýna.

„Si tam zajděte, než ho všechen sní.“

„A je něco k pití.“

„V kufru by měla být nějaká sodovka. Možná i limonáda, podívejte se.“

„Dobře, půjdu,“ zvedla se Blondýna a urovnala si sukni. Kdyby řidič zvedl hlavu, uviděl by její kalhotky, které zakrývaly jenom minimum těla. „Ale ještě se vrátím,“ usmála se, sebrala si ze země boty a pomalu, jako kdyby se procházela po přehlídkovém mole, odešla.

Řidič zůstal sám. Chvilí bojoval s touhou sám si sundat boty a také si namočit nohy, ale představa, že si bude muset navlékat černé dlouhé ponožky přes mokrá chodidla, ho od té myšlenky odradila. Dál seděl a pozoroval nebesa, oranžovo-modrou mozaiku, která se velmi pomalu měnila v tmavě modrý pastiš. Noc přicházela. Stejná a pokaždé jiná. Řidiči přešel mráz po zádech.

Neměl to dělat, prostě neměl. Noc se měla vyvíjet jinak.

Kdo ví, jak se ještě bude vyvíjet.

Ale tohle neměl dělat. Neměl. Ne první den cesty. Rozhodně ne první den cesty.

Řidič si chytil hlavu do dlaní a díval se na hladinu malého jezírka, která se čerila pokaždé, když po ní přeběhl brouk. Řidič nepoznával druh, ale byl to takový ten s dlouhými nohama, co ve skutečnosti veslují po vodě, ale vypadá to, jako kdyby po ní běhaly. Chvilí hmyz sledoval, ale nijak mu to nepomohlo. Pouze se více setmělo. Budou muset přespát v přírodě. Nic proti tomu neměl. V kufru jsou určitě spacáky. On se vyspí v autě. Je zvyklý. Sundá si sako a povolí si pásek, aby se mu dobře spalo. Rozepne si i košili, možná úplně sundá kravatu. Může si přece dopřát pohodlí. Noc bude teplá, nepříjemně teplá a on se bude potit. Nemohou mu mít za zlé, že bude mít rozhalenku. Až dojedou na benzínku, zase se upraví. Potřebuje zrcadlo.

Ne, v kufru žádné určitě není. Ještě není tak zoufalý, aby používal zrcátko zpětné.

Natáhl si nohy před sebe, položil si dlaně na kolena a hlavu zvrátil k nebi.

„Copak za to můžu?“ ptal se ptáků, mraků, nebo prostě kohokoli tam nahoře, kdo poslouchal.

Mezitím.

Manažer zůstal v pozici, kdy byl otočený bokem k ohni. Několik minut se vůbec nepohnul. Věděl, že maso, kam jde nejvíce plamenů, už je nějakou chvíli spálené. Přesto rožeň neobrátil. Masa je na mrtvole dost. I když je hlava pryč, zakopaná v zemi, zůstalo dost masa na to, aby se na srnci živili ještě několik dní. Stejně si ho s sebou nevezmou celého, tak co?

Kalkuloval. V hlavě zvažoval, kdo ze zbylé trojice je pro něj nejvhodnějším partnerem. Hodně rychle si uvědomil, že nemůže v téhle hře zůstat sám. Jak dlouho vlastně bude na Cestě? Jak dlouho, než bude konečně moct vystoupit a rozloučit se se všemi. Prostě s nimi bude muset vycházet. Ale s kým nejlépe? Nesmí si naštvat Řidiče, to je jasné, ale to je jednoduchý člověk, s tím nebudou problémy. Blondýna? Příliš hloupá. Co ta by mu přinesla? Nejvíce uvažoval o Zpěvačce. Příčilo se mu dávat do spolku s ženou, která se živila uměním a naivně ze své chvilkové slávy žila celý život. Měla štěstí. Něco na ní bylo. Něco v sobě skrývala, což Manažera lákalo. Každý měl svoje tajemství, každý si nesl svoje hříchy uzavřené, ale jen lehce. Stačilo málo, aby se pytel s temnotou otevřel. Měl pro to dar. Dokáže objevit jejich tajemství, ale na Zpěvačce... Byl si jistý, že kdyby její tajemství objevil, naprosto by jí to zdevastovalo. Stačilo by se o tom zmínit před ostatními a ona by se sesypala. Zabíla by se? Ano, možná by se zabíla. Ta představa ho vzrušovala. Nikoli sexuálně, ale toužil po tom zjistit, co je paní Zpěvačka zač. Jak hrozné je asi její tajemství? Kdyby ho zjistil, měl by jí v moci. I tohle je partnerství, které by se na Cestě hodilo. Využívat jí ke svému prospěchu? Proč ne, proč ne.

„Jdete si pro nášup?“ řekl Manažer, aniž by se otočil.

Chvilí se nic neozývalo, ale nakonec Zpěvačka promluvila. „Šla jsem potichu. Nemohl jste mě slyšet.“

„Ale přesto vím, že stojíte jen pár kroků ode mě.“ Manažer nehodlal cokoli vysvětlovat. „Dáte si ještě?“

„Ještě jeden plátek,“ požádala a přisedla si k ohni, naproti Manažerovi, jako kdyby se bála, že by po ní mohl skočit, kdyby mezi sebou neměli žádnou překážku.

„Je jídlo to jediné, proč jste se vrátila?“ zeptal se, když odřezával méně připečený kus na boku sruy.

„Proč jinak bych se měla vracet?“

„Chcete pravdivou odpověď?“

„Ohromte mě.“

Manažer se zvedl a podal jí krajíc s masem do natažených rukou. „I když si o mně myslíte, že jsem neskutečný hajzl a že jsou pro mě všichni ostatní jenom póvlem, který mi nesahá po kolena, stejně vás fascinují.“

Zpěvačka vyprskla smíchy. Manažer zůstal naprosto klidný.

„To jste mě vážně pobavil. Proč bych vás měla shledávat fascinujícím?“

„Pravdu?“

„Jen pokračujte!“ povzbuzovala ho zvesela.

„Poslouchal jsem, jak mluvíte o svém manželovi. Kdyby byl tak dokonalý, nejste tady s námi. Už jen to, že jste se i vy vydala na Cestu, je ukázkou toho, že chcete... chcete něco víc. Jsem přesný opak nudného krásného manžela. Jsem nevypočitatelný sviňák, který vás dokáže ohromit.“

„Nebo nasrat,“ zavrčela Zpěvačka a po veselí nebylo ani památky.

„Nebo nasrat, to je jedno. Stejně vás fascinují, protože nejsem nudný.“

„Ale dejte pokoj.“

Manažer jí dal pokoj, protože nemělo smysl se dál snažit vést rozhovor vytyčeným směrem. Zpěvačka se dostala do situace, že by jí cokoli dalšího pořádně naštvalo. Netoužil po tom. Zábavu si může užít i jindy.

„A co vy?“ překvapila ho otázkou.

„Co já?“ obrátil se na ni, aby dal jasně najevo, že tentokrát plně poslouchá. Noc se snesla skoro úplně, ale přesto si všiml siluety, která se k nim blížila. Blondýna dostala hlad a rozhodla se, že přestane truchlit po Bambim.

„Vy. Proč vy jste nasedl?“

„Protože mi ten chlápek v saku otevřel dveře,“ ušklíbl se Manažer.

„To sedí od chlápka, který má na sobě oblek.“

„Tohle je moje oblečení, s tím nic nenadělám.“

„Jste stejný.“

„Jako on?“

„Ne, jako my všichni.“

„A v čem, prosím vás?“ upoutala Zpěvačka plně Manažerovu pozornost. Přestal si všímat Blondýny, která se k nim přidala, očividně nejevila o konverzaci žádný zájem a místo toho hledala, co by snědla. Okamžitě upoutal její pozornost chléb, který ležel na čistém kameni vedle Manažera. Neptala se ho na nic a rovnou si vzala jeden plátek. Chléb byl již nakrájený, tak nevyvinula ani příliš velké úsilí. Udělala si místo hned vedle Zpěvačky, nic neřekla a zakousla se do pečiva. Maso rozhodně nepotřebovala.

„V tom,“ rozhoupala se k odpovědi Zpěvačka, „že se vyhýbáte odpovědi.“

„Na to, proč tu jsem?“ odtušil Manažer.

„Přesně tak.“

„Zaprvé, vám do toho nic není.“

„A zadruhé?“

„Zadruhé, co si myslíte, že bych zrovna já mohl na Cestě asi hledat?“

„Duchovní naplnění to nebude,“ rýpla si Zpěvačka.

„Nemáte něco k pití?“ vložila se do hovoru neurvale Blondýna.

„V autě,“ odbyl ji Manažer. Svá další slova už opět směřoval ke Zpěvačce: „Ne, to určitě ne.“

„Co to teda je?“ Blondýna se od nich vzdalovala chůzí, která měla podle všeho hypnotizující účinky, protože se jejím směrem dívali oba dva. Její pánev se vlnila ze strany na stranu, jako kdyby se snažila všem sdělit nějakou tajnou šifru. Ani jeden se nesnažil zprávu rozluštit.

„Třeba toužím po tom, abych byl ještě dokonalejším člověkem, ještě inteligentnějším, chytřejším. Toužím po vědomostech a způsobu, jak bych je všechny mohl nasát. Třeba je to zrovna tohle.“

„Hmm,“ zamručela Zpěvačka na její hlas poměrně hluboko, „to by mnohé vysvětlovalo.“

„Taky si myslím,“ přitakal Manažer.

„A je to pravda?“

„Je na vás, jestli tomu uvěříte,“ pokrčil Manažer rameny.

„Ach jo,“ posadila se Blondýna zpátky vedle Zpěvačky. „Tomu byste nevěřili.“

„No tomu vážně nevěřím,“ ujistil jí Manažer. „Co se stalo? Červený lak se změnil na modrý? Zjistila jste, že máte kalhotky? Použila jste rtěnku místo vibrátoru?“

Blondýna se zahihňala. Ani jeden z jejích kolegů nedokázal poznat, jestli se směje vtipu, anebo se Manažerovi vysmívá. „Pořád tak vtipný.“

„Tak co se stalo, dítě?“ zeptala se Zpěvačka, aniž by se příliš zajímala o příčinu zděšení, ale konverzace s Blondýnou se stále zdála snesitelnější než rozhovor s Manažerem.

„V kufru je jenom perlivá a neperlivá voda.“

Zpěvačka se podívala stranou, jestli jí náhodou něco neuniklo, protože neviděla v tomhle zjištění sebemenší problém.

„Takže?“

„Takže nemám co pít.“

„Protože?“ Zpěvačka si všimla, že Manažer má na obličeji výraz, který je typický pro člověka, jenž se setkal s nepřilíživou havětí a hodlá si ruce umýt v něčem, co je jen jeden uhlík od kyseliny.

„To je snad jasné, ne?“

„O tom bychom se mohli pravděpodobně dlouze pobavit.“

„Není tam žádná jemně perlivá přece!“ rozhodila Blondýna rukama. V jejím podání se chystal konec světa a ona s tím nemohla nic udělat.

„Tak si dejte perlivou,“ navrhla Zpěvačka-

„Perlivou?“ vyřeštila na ní oči Blondýna. „To nemyslíte vážně!“

„Podle všeho ne,“ stáhla se Zpěvačka.

„Perlivou pít nemůžu.“

„A pročpak?“

„Protože...“ Blondýna se trochu zarděla. „Protože z toho pak mám...“ Poslední slovo zašeptala tak, že jí nikdo nemohl slyšet.

„Cože?“

„Myslím,“ vložil se Manažer, „že řekla větry.“

„Prdíky jsem řekla, abyste věděl.“

„Pardon za můj nevybraný jazyk.“ Manažer ještě něco řekl o synovy božím a dál se věnoval pečení.

„A co neperlivá,“ zkusila Zpěvačka druhou variantu, i když jí bylo jasné, že ani s tou neuspěje.

„Neblázněte. Neperlivá voda, to je voda ze záchodů.“

Zpěvačka zvedla prst jako učitelka, která před tabulí zkouší žáka, který právě řekl naprostou hloupost, ale nechce ho při opravování úplně zesměšnit. Pak si to ale rozmyslela, protože žádnou vhodnou odpověď prostě nenašla.

„S logikou se nedá polemizovat,“ povzdychl si Manažer a zvedl se.

„Kam jdete?“ zeptala se automaticky Zpěvačka.

„Mám se vám nahlásit?“

„Promiňte, jenom jsem se zeptala.“ Mávla ve vzduchu rukou, protože s Manažerem prostě nemělo smysl se bavit.

Přesto odpověděl: „Jdu si pro vodu, ale mám dilema. Nevím, jestli perlivou nebo neperlivou. Jelikož je obojí určitým způsobem spojeno s hovny, myslím, že na výběru stejně nezáleží.“

Zpěvačka se proti své vůli usmála.

„Co tím myslel?“ divila se Blondýna.

Zpěvačka jen zavrtěla hlavou.

Manažer už udělal několik kroků, když se přece jen zastavil. „Chcete taky nějakou přinést?“

„Já ne,“ ujistila ho Blondýna.

Zpěvačka, očividně potěšená otázkou, odpověděla: „S bublinkami, prosím.“

Manažer pokýval hlavou a odebral se k autu. Noc už se v plné síle snesla na rovinu a z keřů a travin udělala jen stíny. Cadillac DeVille se před Manažerem krčil jako spící ještěr. Došel k němu, otevřel kufr a natahoval se pro balení vody s bublinkami. Zrovna ho napadlo, že jemně perlová by se dala udělat smísením neperlivé a perlivé v poměru jedna ku jedné.

V tu chvíli prořízl vzduch mužský, ale nikoli mužný výkřik.

Slovo autora

Cílem tohoto příběhu bylo především seznamování jednotlivých postav. Pokusil jsem se vytvořit jednoduché prostředí, ve kterém budu moct jednotlivé postavy točit, měnit mluvčí a jednoduše mezi nimi přecházet. Táboření se naprosto nabízelo, už jen kvůli tomu, že srazili srnu, které by bylo škoda. Proč měla srna tvář Mahátmy Gándhího? Ale no tak, přece vám všechno neprozradím hned, ne?

Táboření jsem nechtěl pojmut nijak ve velkém, prostě jen trochu klidu, kde se chvíli nebude nic dít, ale opravdu jen chvíli. No však si počkejte na pátý díl. O jednotlivých postavách se dovídáte něco víc prostřednictvím dialogů. Musím říct, že právě dialogy jsou pro mě při psaní velmi důležité. Kromě toho, že díky nim dostává příběh spád, vždycky mě baví, jak spolu dokážou postavy mluvit. Každá má svůj styl, každá je něčím specifická a dokážou toho o sobě hodně říct. Ne vždy přímo, ale i tím, co neřeknou.

Když píše přímou řeč, velmi často se oprostí od uvozovacích vět. Někdy mi prostě přijdou zbytečné. Proč čtenáře odvádět od toho, o čem se mluví? Ať rozhovor plyne, protože on se dostane k něčemu důležitému. Řeči se nevedou jenom tak, vždycky vám minimálně něco řeknou o postavách. To, jak mluví, vždy nekoresponduje s jejich chováním, můžete u nich hledat důvody, proč říkají to, co říkají. Mě navíc vždycky bavilo psaní dialogů i z toho důvodu, že mohu zachytit to, jak lidé skutečně mluví.

V knihách se mi mnohdy nelíbí, že je všechno psáno strojeně. Lidé mluví velmi spisovně, i když ve skutečnosti je tomu jinak. Zjistil jsem, že tohle vychází ze skutečnosti, že nakladatelství nechtějí prodávat romány, které jsou sprosté. Pokud nejste zavedený spisovatel, neprodáte něco, co je vulgární, protože je to automaticky brak. Přesto lidé mluví nespisovně, nemluví jako kniha. Jde mi o realismus. Cesta zatím zachycuje lidi, kteří mluví poměrně spisovně, ale i oni mají své momenty.

Dost ale o mém psaní. Příště možná zase prozradím něco víc. Ale až příště. Zdá se vám, že v kufru Cadillacu DeVille (světle modrý, rok výroby 1966) je nějak moc věcí? Tak si jen počkejte na to, co se tam dá ještě najít.

Prosím, mějte na paměti: „Cesta“ je příběh, který na svých stránkách uveřejňuji zdarma. Může si ho stáhnout každý. Z toho důvodu doufám, že s ním podle toho budete zacházet. Chci, aby byl prezentován výhradně na mých stránkách. Pokud byste ho chtěli dát ke stažení na své stránky, napište mi. Vždycky je možné se domluvit.

Je 3. prosince 2012, když čtvrté „Slovo autora“ píše, a já se konečně dostal k tomu, abych opravil pátý díl, který vyjde v lednu. Korektura šestého dílu bude brzy také hotová a já se dostanu k tomu, abych napsal nový příběh. Jestli bude šestidílný jako „Pod padajícím nebem“, to ještě uvidíme.

Přeji vám šťastnou Cestu, milí čtenáři.

Martin Štefko

Internetové stránky: <http://www.martinstefko.cz>

E-mail: martin@stefko.cz

Odkaz na stránku s příběhem: <http://www.martinstefko.cz/2012/12/cesta-004/>

Můj profil na Facebooku: <https://www.facebook.com/MartinStefko>

Můj profil na Google+: <https://plus.google.com/113698091354288253412/posts>